

[Udenrigsministeren.]

andre lande medforslagsstillere til dette amerikanske forslag, der under debatten også støttedes af Sverige.

I mødet den 29. oktober havde Sovjetunionens udenrigsminister, hr. Vishinskij, ordet. Hr. Vishinskij placerede i sin tale ansvaret for den nuværende tilstand i Korea hos De Forenede Stater og Sydkoreas regering.

Hr. Vishinskij hævdede, at De Forenede Nationers holdning i krigsfangespørgsmålet var forkastelig udfra moralske, politiske og juridiske synspunkter.

Af moralske grunde, fordi en krigsfange, der bliver stillet overfor spørgsmålet, om han ønsker at blive hjemsendt eller ej, ikke skulle have noget frit valg, da han er i de udspørgende myndigheders hænder.

Af politiske grunde, fordi krigsfangerne tilhører den stat, hvorfra de kommer. Staten hævdes at have ret til at få dem tilbage, og det er fangernes pligt at lade sig tilbageende.

Af juridiske grunde, fordi Genèvekonventionen af 1949 om behandlingen af krigsfanger og beskyttelse af civile personer i krigstid i art. 118 udtaler, at krigsfanger ved fjendtlighedernes ophør ufortøvet skal frigives og hjemsendes, og i art. 7 siger, at krigsfanger i intet tilfælde kan give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved konventionen eller særlige overenskomster.

Jeg har her redegjort for det standpunkt, der var hr. Vishinskijs.

Jeg skal her gøre et sidespring fra forhandlingerne på plenarforsamlingen for at kommentere den russiske udenrigsministers standpunkt til krigsfangespørgsmålet.

Hr. Vishinskij har ikke ret i sin påstand om, at krigsfangerne ikke har været frit stillet, da de udtalte sig om, hvorvidt de ønskede at blive hjemsendt.

Efter de for os foreliggende oplysninger er afhøringerne gået for sig på en forsvarlig og fair måde, uden at der på nogen måde er blevet lagt pres på krigsfangerne. Disse blev tværtimod gjort bekendt med, at der — uanset om de havde ytret sig mod det kommunistiske regime i deres hjemland — var lovet dem amnesti, hvis de vendte tilbage, og kun de, der efter nøje afhøring fastholdt ønsket om ikke at blive hjemsendt og erklærede at ville modsætte sig hjemsendelse med magt, blev klassificeret som fanger, der ikke ville hjemsendes.

De Forenede Nationers enhedskommando har også givet et vidnesbyrd om, at den intet har at skjule, derved, at den altid har været indforstået med, at krigsfangerne i tilfælde af afslutning af en våbenstilstand skulle afhøres af et neutralt organ med henblik på at få fuldstændig sikkerhed for, at de krigsfanger, der ikke hjemsendes, virkelig ikke ønsker at blive hjemsendt, men tværtimod med magt vil modsætte sig en sådan foranstaltning. Dette princip om kontrol af afhøringerne ved en neutral kommission indeholdes også i det senere vedtagne indiske resolutionsforslag, der som bekendt blev forkastet af Sovjetunionen.

I denne forbindelse finder jeg også grund til at referere den britiske understatssekretær, Mr. Lloyd, der i udvalgets møde den 30. oktober fortalte om et besøg, han havde aflagt i Korea, og redegjorde for, hvorledes han ved samtaler med mange krigsfanger var blevet overbevist om, at de alle nøje havde overvejet deres beslutning om at ville modsætte sig hjemsendelse, og at de ikke havde været udsat for noget pres eller nogen trusel om vold, da de tog deres standpunkt. De havde prøvet at leve under et totalitært styre og følte, at hvis de vendte tilbage til deres hjemland, ville deres frihed og måske deres liv være i fare.

Om man vil give hr. Vishinskij ret i den betragtning, at en borger tilhører staten, beror på, hvilken politisk eller rettere sagt hvilken livsopfattelse man bekender sig til. Det er imidlertid givet, at enhver, der slutter sig til demokratiet og de frihedsidealere, denne statsform er det praktiske udtryk for, blankt må forkaste denne opfattelse af statsborgerne som statens ejendom.

Med hensyn til hr. Vishinskijs fortolkning af Genèvekonventionen skal jeg bemærke, at ingen har tænkt sig, og ingen vil tænke sig at fratage krigsfangerne deres ret til at blive hjemsendt. At en krigsfange forlanger ikke at blive sendt hjem, kan ikke betegnes som at give afkald på en ret. Han benytter sig blot ikke af den, men stiller krav om en særlig behandling og opgiver intet som helst derved. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Spørgsmålet er, om de krigsførende parter er forpligtet til om fornødent med magt at tvinge krigsfangerne tilbage til deres hjemland. En sådan forpligtelse består ikke og har aldrig været tilsigtet ved konventionens udarbejdelse. Art. 118 indeholder en pligt for opholdsstaten til at frigive og